ਜੈਨੇਟ ਚਾਰਟਰਸ
ਮੈਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹਾਂ :
ਮਾਈਕਲ ਫੋਰਮੈਨ

ਦ ਜਨਰਲ

ਇਹ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜੇਤੂ ਚਿੱਤਰਕਾਰ ਮਾਈਕਲ ਫੋਰਮੈਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਸਵੀਰ ਕਿਤਾਬ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1961 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਇੱਥੇ ਨਵੀਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

"ਅੱਜ ਕੰਮ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਬਹੁਪੱਖੀ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।"
—ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼ ਵੀਕਲੀ

"ਮਾਈਕਲ ਫੋਰਮੈਨ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਇੱਕ ਯੁੱਗ ਦਾ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲ ਹਨ।"
— ਵਿਲਸਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਜਰਨਲ

"ਸਿਰਜਣਹਾਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਸੰਤੁਲਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਅੰਡੇ ਵਾਂਗ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।"
—ਦ ਟਾਈਮਜ਼ ਲਿਟਰੇਰੀ ਸਪਲੀਮੈਂਟ (ਯੂਕੇ)

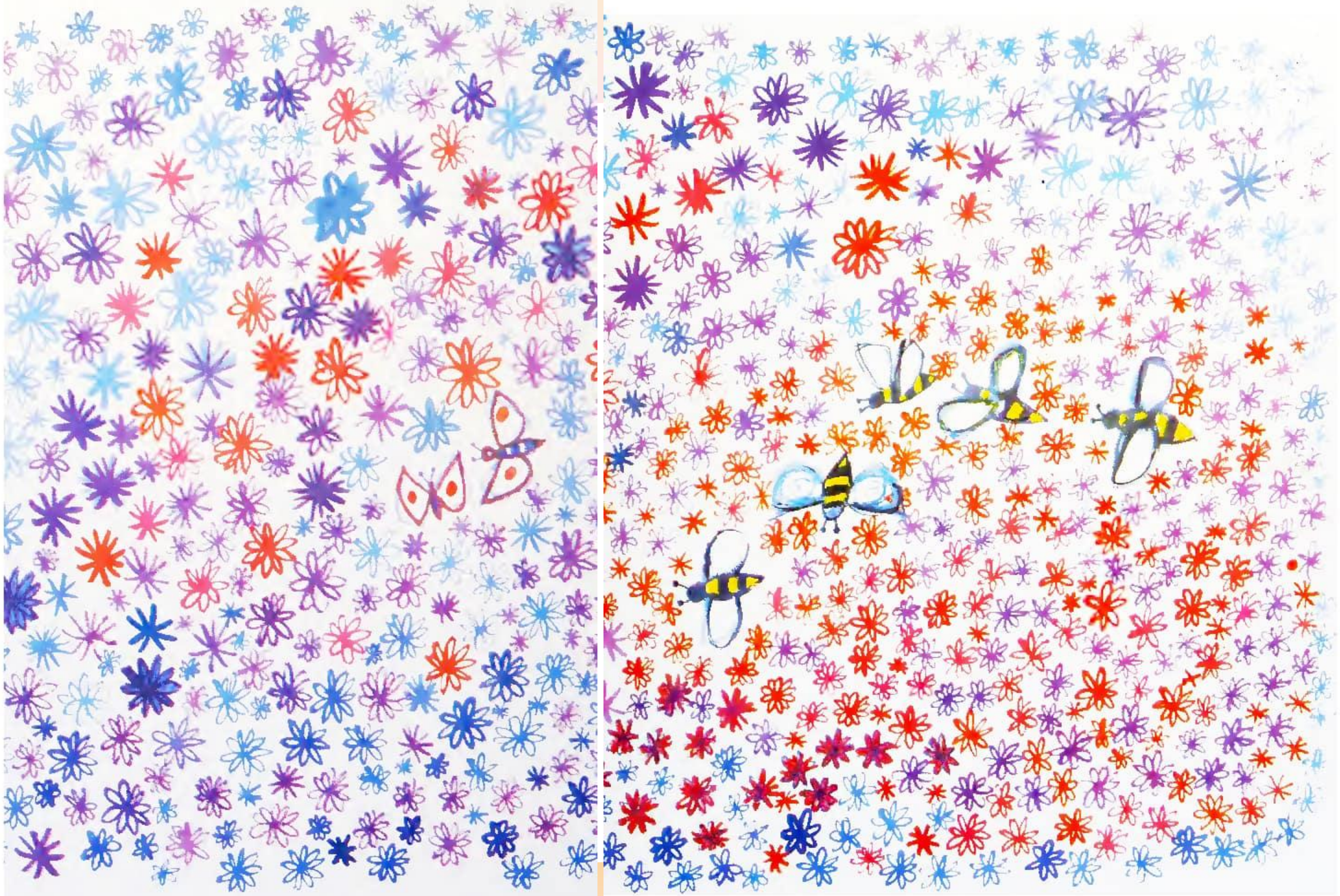

ਜੈਨੇਟ ਚਾਰਟਰਸ
ਮੈਨੂੰ ਮਾਈਕਲ ਫੋਰਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ

ਦ ਜਨਰਲ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਜਰਨੈਲ ਸੀ।

ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਸੀ। ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨਰਲ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਫੌਜ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੂਜੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜਰਨੈਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈੱਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੈਡਲਾਂ ਅਤੇ ਬੂਟਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝਿਆ ਰੱਖਿਆ।

ਹਰ ਸਵੇਰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ, ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੀ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰੇਡ ਗਰਾਊਂਡ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਅਤੇ ਮਾਰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਾਰਚ ਕਰਨਾ ਖਤਮ ਕਰ ਚੁੱਕੇ, ਤਾਂ ਸਿਪਾਹੀ ਕਈ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਗਏ। ਰਸੋਈਏ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਰਸੋਈਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ। ਘੋੜਸਵਾਰ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਣ ਅਤੇ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਤਬੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਏ।

ਦੂਜੇ ਸਿਪਾਹੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਈਫਲ ਰੇਂਜ 'ਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਆਦਮੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨ।

ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਕੈਂਪ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਦੇਰ ਰਾਤ ਤੱਕ ਬੈਠਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜਰਨੈਲਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੜਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਤਰਸਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਫੌਜ ਇੰਨੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇਗੀ।

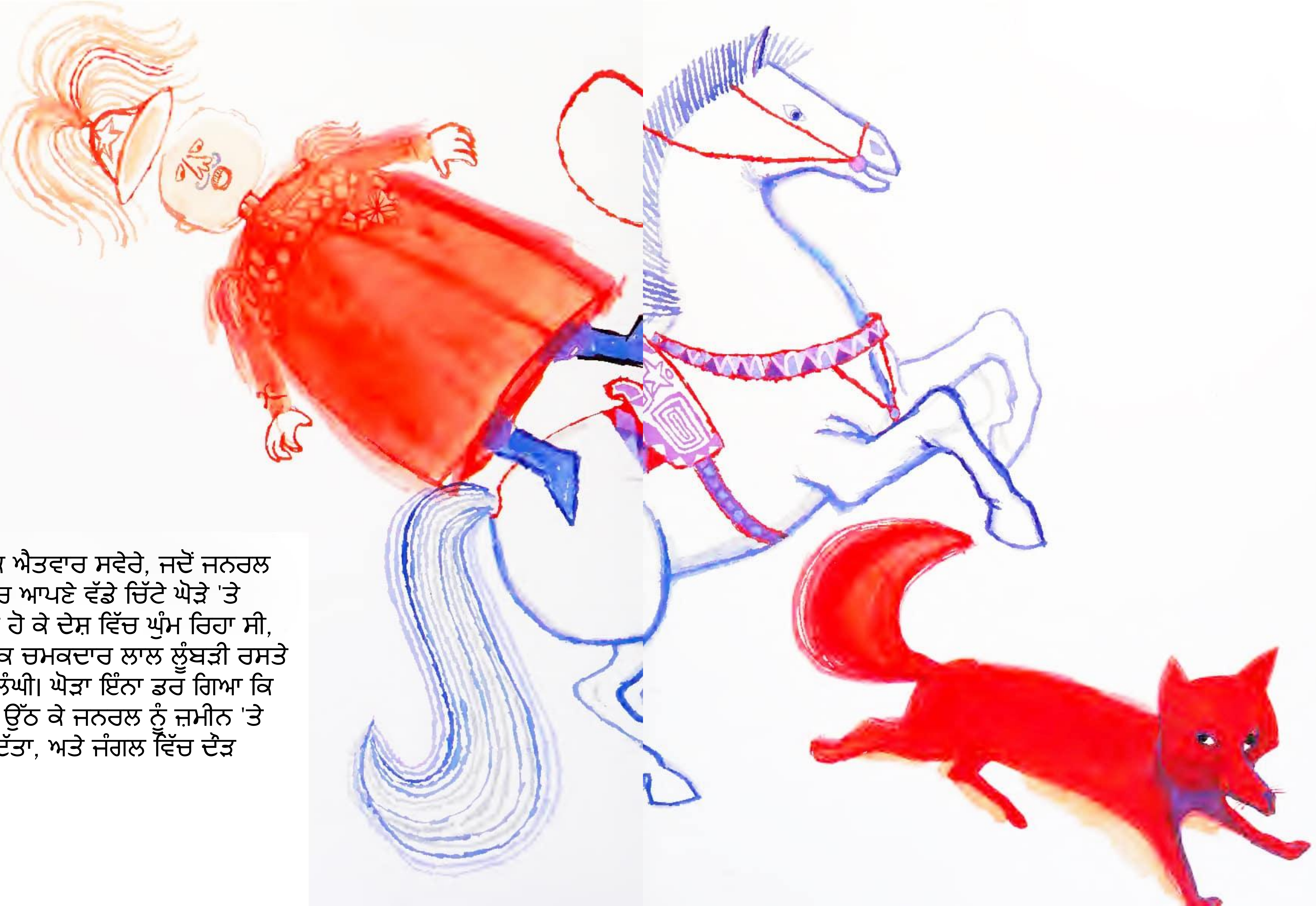

ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਸਵੇਰੇ, ਜਦੋਂ ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਚਿੱਟੇ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਲਾਲ ਲੂੰਬੜੀ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੀ। ਘੋੜਾ ਇੰਨਾ ਡਰ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਠ ਕੇ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਦੌੜ ਗਿਆ।

ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਨਰਮ ਘਾਹ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ। ਘਾਹ ਇੰਨੀ ਨਰਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਮਿੱਠੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਹਿੱਲਣਾ ਨਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਘਾਹ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਾ ਚੁੱਕਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਗਰਮ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਲੇਟ ਗਿਆ।

ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੈਂਪ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਝਿਜਕਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਮਾਰਚ 'ਤੇ ਚੱਲ ਪਿਆ।

ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਵਾਰੀ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਜ਼ਰ ਆਈਆਂ ਜੋ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਗਿਲਹਰੀਆਂ ਅਤੇ ਖਰਗੋਸ਼ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਚੂਹੇ, ਹੇਜਹੌਗ, ਗਿਲਜ, ਲੱਕੜ ਦੇ ਕਬੂਤਰ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਮੋਰ ਵੀ ਸੀ।

ਉਸਨੇ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਣਿਆ। ਇੱਕਦਮ ਜਨਰਲ ਸੁੰਦਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਟਿਕਾਣੇ 'ਤੇ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਜ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਲਾਕਾਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੰਗ ਸਨ।

ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੋਲਡ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸ਼ਹਿਦ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਰਾਗ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਗੂੰਜਦੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸਦੇ ਨੱਕ 'ਤੇ ਉਤਰੇਗਾ, ਪਰ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਇੰਨੀਆਂ ਰੁੱਝੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਵੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਉਹ ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਿੰਨਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ?

ਜਦੋਂ ਉਹ ਉੱਠਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਫੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਲਟਕਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਦੋ ਫੁੱਲ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਕੈਂਪ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦੀ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਕੋਲ ਪਾਣੀ ਦੇ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਫੁੱਲ ਪਾ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸੌਣ ਲਈ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਉਸ ਰਾਤ ਉਸਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ - ਪੰਛੀ, ਜਾਨਵਰ, ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਫੁੱਲ। ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸਿਪਾਹੀ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੰਛੀ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰ ਡਰ ਨਾਲ ਭੱਜ ਗਏ। ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਸੁੰਦਰ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਮਿੱਧ ਦਿੱਤਾ।

ਜਨਰਲ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਜਾਗ ਪਿਆ। "ਰੁਕੋ, ਰੁਕੋ!" ਉਸਨੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਚੀਕਿਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੌ ਸਕਿਆ।

ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਸੁੰਦਰ ਫੁੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਛੋਟੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। "ਮੈਂ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਵਾਂਗਾ ਜਾਂ ਡਰਾਵਾਂਗਾ ਨਹੀਂ," ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। "ਮੈਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ, ਪੌਦਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਜੋ ਉੱਗਦੀਆਂ ਹਨ।"

ਸਵੇਰੇ ਉਸਨੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫੌਜ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰੀਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ। ਪਰ ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤ ਵਾਹੁਣੇ ਅਤੇ ਅਗਲੀ
ਫ਼ਸਲ ਲਈ ਬੀਜ ਬੀਜਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

ਮਛੇਰੇ ਆਪਣੇ ਜਾਲ ਕੱਢ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ।

ਜਨਰਲ ਨੇ ਬਿਲਡਰਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਫੌਜੀ ਕੈਂਪ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਾਲੇ
ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪਾਰਕ ਬਣਾਉਣ ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਖੇਡ ਸਕਣ।

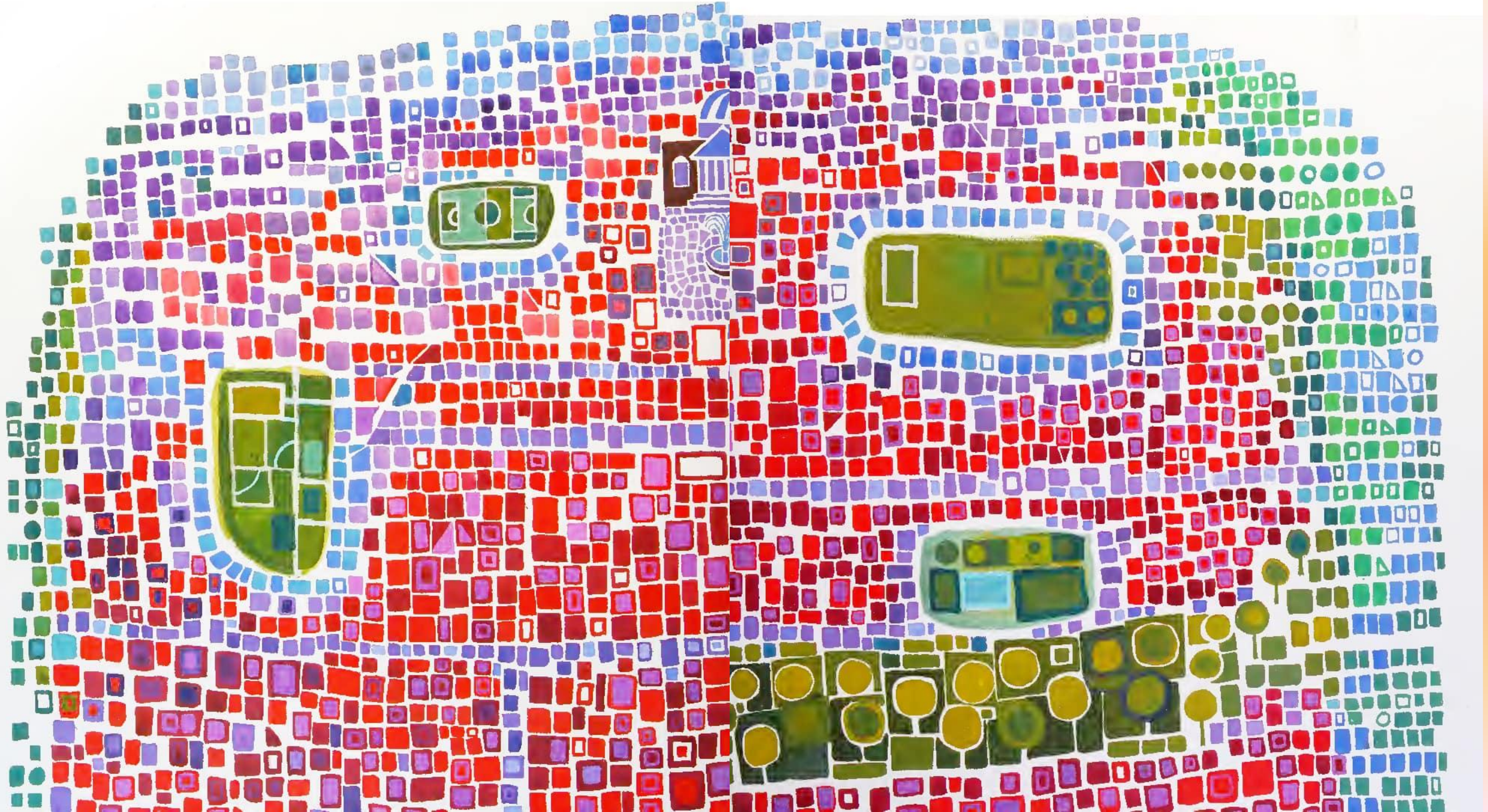

ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਸੀ - ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ।

ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਹ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਫੁੱਲ ਦੇਖੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਸਰਦੀਆਂ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸੀ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਫੁੱਲ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣਗੇ।

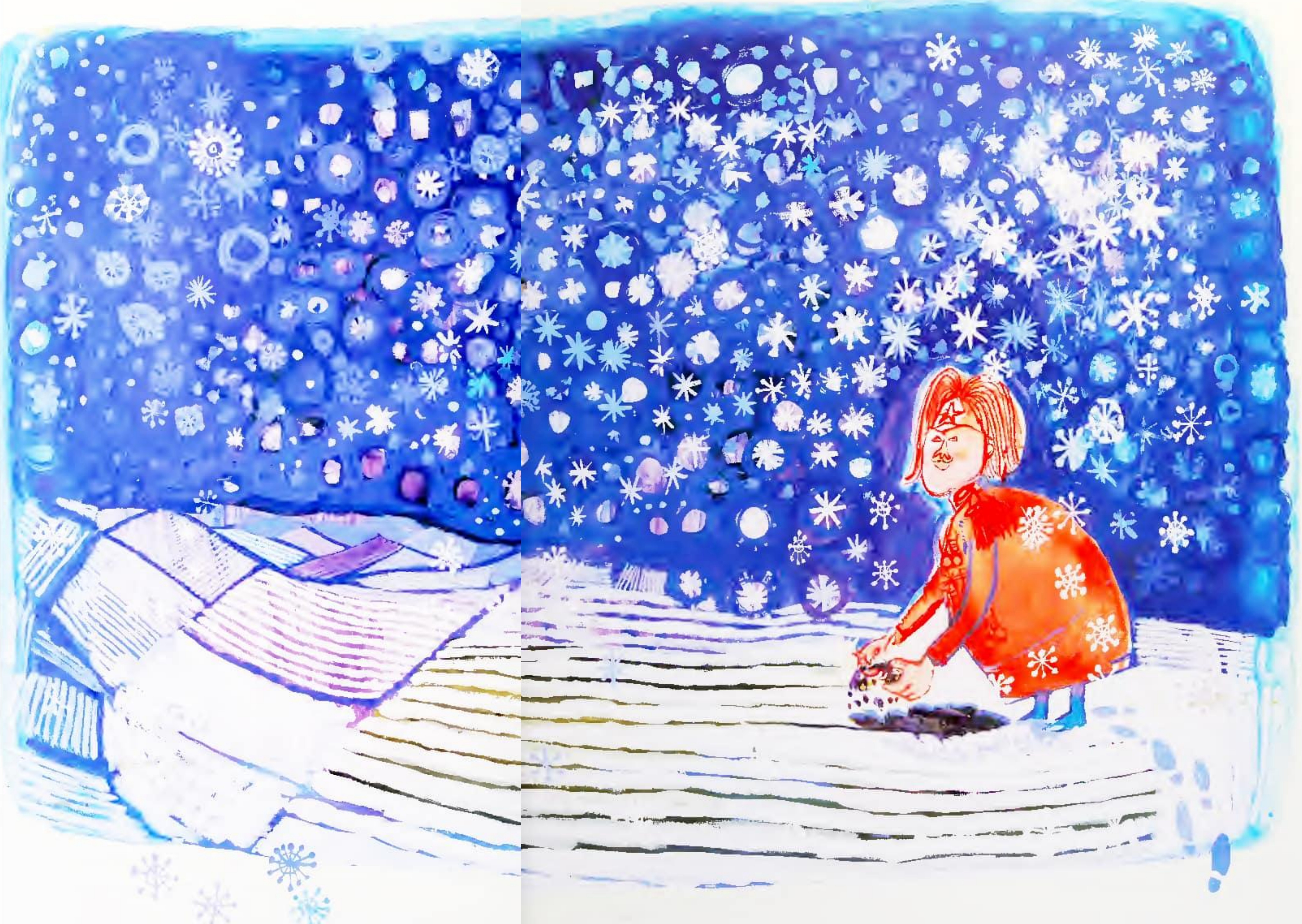

ਪਿਛਲੀ ਸਰਦੀਆਂ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਫੁੱਲ ਪੇਂਡੂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਰੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਨਵੇਂ ਹਰੇ ਪੱਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ; ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੀਜੇ ਗਏ ਬੀਜ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਏ।

ਮੱਕੀ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਹੋ ਗਈ; ਫਲ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪੱਕ ਗਏ। ਹਰ ਸਵੇਰ ਮਛੇਰੇ ਚਮਕਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਿੱਖ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰ ਮਿਲੇ। ਇੱਕ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨਰਲ ਨਿਕੋਲਾਈ ਮਾਰਕੋਵਿਚ ਦਾ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨਰਲ ਕਸਟਾਰਡ ਦਾ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਜਨਰਲ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਜਨਰਲ ਨਿਕੋਲਾਈ ਮਾਰਕੋਵਿਚ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਕਸਟਾਰਡ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਅਤੇ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਬੈਂਡ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਨੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ।

ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਗ਼ ਅਤੇ ਜੰਗਲ, ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਨਾਲ ਭਰੇ ਖੇਤ, ਅਤੇ ਪਾਰਕਾਂ ਅਤੇ ਖੇਡ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਾਲਾ ਵਧੀਆ ਸ਼ਹਿਰ ਦਿਖਾਇਆ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸਤ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਭਜਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਫੁੱਲ ਦੇਖੇ ਸਨ।

ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਦੇ ਖੇਤ ਲੱਖਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਚਾਦਰ ਨਾਲ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਤਿੰਨੋਂ ਜਰਨੈਲ ਬੈਠ ਗਏ - ਧਿਆਨ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ। "ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਵਿਚਾਰ ਹੈ," ਜਨਰਲ ਕਸਟਾਰਡ ਨੇ ਕਿਹਾ। "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।"

"ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲੋਕ ਯਕੀਨਨ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹਨ," ਜਨਰਲ ਨਿਕੋਲਾਈ ਮਾਰਕੋਵਿਚ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ । ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਕਿਹਾ, "ਜਨਰਲ ਜੋਧਪੁਰ, ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਨਰਲ ਹੋ।"

ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਰਨੈਲ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੇਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਵੱਲ ਮੁਸਕਰਾਇਆ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦਾ ਨੋਟ

ਜੈਨੇਟ ਚਾਰਟਰਸ (ਹੁਣ ਐਬਿਸ) ਦਾ ਜਨਮ 1938 ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੀ ਪੂਰਵ ਸੰਧਿਆ 'ਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼ੀਤ ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ ਦੌੜ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਹੋਈ, ਜੈਨੇਟ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਤੀਬਰ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ।

ਮਾਈਕਲ ਫੋਰਮੈਨ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ 1938 ਵਿੱਚ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਰਾਤ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਮਾਈਕਲ ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਬੰਬ ਉਸਦੇ ਬੈੱਡਰੂਮ ਦੀ ਛੱਤ ਤੋਂ ਟਕਰਾ ਗਿਆ - ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਬੰਬ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਇੰਚ ਖੁੰਝ ਗਿਆ, ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਉਛਲਿਆ, ਕੰਧ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਚਿਮਨੀ ਵਿੱਚ ਫਟ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਯੁੱਧ ਖਤਮ ਹੋਇਆ, ਮਾਈਕਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਕਿਸ਼ੋਰ ਉਮਰ ਪ੍ਰਮਾਣੂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਹੇਠ ਬਤੀਤ ਹੋਏ।

ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ, ਦ ਜਨਰਲ, ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੈਨੇਟ ਅਤੇ ਮਾਈਕਲ ਇੱਕ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਅਤੇ ਜੀਵੰਤ ਕਹਾਣੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਪ੍ਰਤੀ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੇ। ਹੁਣ, ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਕਿਤਾਬ ਹੋਰ ਵੀ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ, ਸਗੋਂ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਾਤਾਵਰਣ ਲਈ ਖ਼ਤਰਾ ਵੀ ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।

ਜੈਨੇਟ ਚਾਰਟਰਸ
(ਹੁਣ ਐਬਿਸ) ਨੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਸੇਂਟ ਮਾਰਟਿਨ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਆਰਟ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਾਥੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮਾਈਕਲ ਫੋਰਮੈਨ ਨਾਲ ਹੋਈ। ਜੈਨੇਟ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸੁੰਦਰ ਬਿੱਲੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜੰਗਲੀ ਬਾਗ਼ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਮਾਈਕਲ ਫੋਰਮੈਨ
ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕਲਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਆਪਣੀਆਂ ਇਨਾਮ ਜੇਤੂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਾਈਕਲ ਨੇ ਚਾਰਲਸ ਡਿਕਨਜ਼, ਆਸਕਰ ਵਾਈਲਡ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਸਮੇਤ ਕਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਘਮੰਡੀ ਜਰਨੈਲ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਸੀ।
ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ।
ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਉਸਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ।

ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ੀਤ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਜੋੜੇ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਦੀ ਮੂਰਖਤਾ ਅਤੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਲਈ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੌਨ ਐੱਫ. ਕੈਨੇਡੀ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਰਾਕ ਓਬਾਮਾ ਦਾ ਜਨਮ ਉਸੇ ਅਗਸਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਦਹਾਕਿਆਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਇਹ ਤਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ - ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ।